

Gunnhild Corwin (58) har skrevet bok om datterens død:

Ida danser videre

Ida Corwin døde av kreft, bare 19 år gammel. Heldigvis lever hun videre likevel, i boken «Idas dans» – og i mammas hjerte.

NU-reportasje:

Tekst: Gerd Elin Stava Sandve

Foto: Tor T. Gulliksrud

Den siste, lille flammen av liv blafrer sitrende og stille gjennom kroppen hennes, før den slokner og dør ut. Så er det over. Det er fredag 13. desember 2002, klokken er 0410... Ida har fått død.

Gunnhild Corwin har fire barn. To døtre og en sønn som lever, og en datter som er død. Dansejenta Ida – sterke, morsomme, egenrådige Ida – døde etter 14 måneders kamp mot blodkreft, bare 19 år gammel.

Tilbake sitter mamma og pappa, søsken og besteforeldre, kjæreste, venner og helsepersonell, hver med sin sorg, sin historie. Gunnhild bestemmer seg for å skrive sin ned, i boken «Idas dans». Hun har nemlig noe på hjertet:

– Alt vi har hørt om kreft, er det

svarte, det grusomme, det vonde. At det må være «det verste som kan skje» å miste sitt barn. At ingenting liksom kan overgå en sorg så stor. Som om det var en ufravikelig sannhet!

Modig ungdom!

Gunnhild borer et strengt blikk i meg. Ikke aggressivt, men gjennomtrengende likevel. Bestemt. På telefonen for å avtale møtetid var tonen enda tydeligere:

«Dere kan få lov til å komme hjem til meg, men ikke hvis planen er å ta sånne nitraste bilder av 'den stakkars sørgende mor' med ansiktet i triste folder, bare opplyst av et enkelt stearinlys. Det blir jeg ikke med på! Ok?»

Ok. Så da sitter vi her, på kjøkenet, og drikker isvann med sitron i. Jeg må nesten ta mot til meg før jeg klarer å starte intervjuet:

– Hvorfor sa du det, om at du ikke vil ta triste bilder med stearinlys?

– Fordi vi alltid har et valg!

Det er det viktigste jeg har erfart gjennom hele denne perioden. Vi kunne selvsagt ikke velge – eller velge bort – kreften. Men veldig mye av det andre hadde vi råderett over. Vi opplevde varme, nærhet, mot – midt i alt det svarte. Mye var grusomt, forferdelig, ubeskrivelig. Men slett ikke alt!

– Hva var fint?

– Det var for eksempel sterkt og godt å oppleve Idas venner, som troppet opp igjen og igjen, og bød på alt de har av latter og livsglede, tårer og ærlighet. Så modige! Min

generasjon er ikke så modig. Vi hadde lært at vi ikke skulle trenge oss på. Generasjonen før oss igjen lærte at man hverken skulle gråte eller le, bare «være i sorg». Jeg er overbevist om at det er mye sunnere å gå sorgen i møte, slik ungdommen gjør. Hvis man ikke aner hva man skal si – ja, så si det da! Vær dønn ærlig. Det viser i hvert fall at man bryr seg.

Ulik sorg

Ut over det har ikke Gunnhild funnet noen fasit.

– De 14 månedene Ida var syk, lærte jeg utrolig mye om hva som fungerte for meg, for min datter, og for resten av min familie. Vi ble kjempeflinke på å fokusere på nået i stedet for å bekymre oss over hva fremtiden måtte bringe. For oss var det naturlig å prøve å fortsette mest mulig som før, med familiemiddager, latter og diskusjoner, som den levende familien vi alltid hadde vært. Selv minnet jeg meg på at jeg måtte se opp. Jeg sa til meg selv: *Asfalten er svart og trist, men løfter du blikket, Gunnhild, ser du både blå himmel og levende mennesker. Livet tikker og går, uansett hva vi opplever akkurat nå!* Gunnhild viker

ikke

blik-

ket. Det

finnes ikke

en snev av

martyrholdning

i øynene hennes.

Heller ingen tilkjempet heltestatus. Hun rynker brynene.

– Men – og dette er viktig!

Idas mor holder inne, venter til hun med egne øyne kan se jeg

har skrevet *MEN* med store, skeive bokstaver i notatblokken før hun fortsetter:

– Vi er ulike mennesker, med ulike erfaringer og mestringsstrategier. Da må vi respektere at folk reagerer ulikt. Det er tillatt. Ingen skal måtte «gjøre som de andre» eller «som forventet» i sorg. Sinnet og frustrasjonen har mange ulike uttrykk. Det må vi aldri glemme. Boken min skal ikke leses som en oppskrift.

Hva er «verst»?

Det er en befriende tanke. Endelig en bok som ikke belærer, bare forteller.

– Var det derfor du sa så tydelig fra på telefonen om at du ikke ønsket at jeg skulle skrive et intervju med formuleringer av typen «Gunnhild Corwin opplevde det verste en mor kan oppleve

– å miste sitt barn?»?

Smilet som møter meg er ettertenksomt. Et hint av selvironi kruser kanten. Men svaret er like bestemt som tidligere. Nå virker damen nesten litt sint.

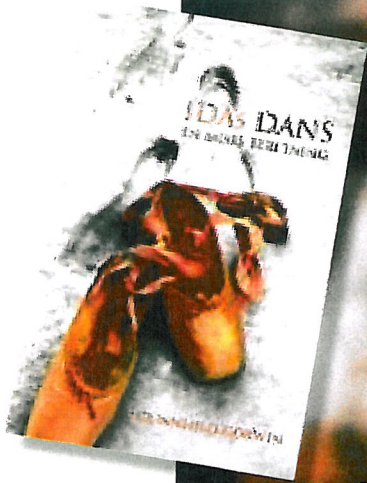
– Denne rørende enigheten om at å miste et barn er «det verste»... Jeg blir rett og slett aggressiv av den «sannheten» der. Hvem er det som har bestemt hva som er «verst»? Hvor kommer slike «sannheter» fra? Når begynte vi å måle slikt?

Hun hever brynene. Høyt.

– Det er mange tragedier i verden. For en som nettopp har mistet mannen sin, er kanskje det

◀ **HUMØR:** I familien Corwins hjem har latteren og gleden like stor plass som tårene og sorgen. Slik var det også da Ida, tynn og med kreftkort hår, var syk. (Foto: Privat)

re

verst, og for et barn er det verste å miste mor eller far. Vi må ikke underkjenne *deres* smerte, ikke si at den er «mindre enn» min! Dessuten – er det egentlig «det verste» man kan oppleve å miste et barn på et norsk sykehus, etter at et samlet helsevesen har gjort absolutt alt de har kunnet for oss i over ett år? På den andre siden av kloden mister folk sine kjære i hopetall, av banale grunner som skittent vann eller lite mat – det er vel også «det verste»?

Ida er med!

Igjen dette intense blikket. Jeg vet ikke riktig hva jeg skal si. Nikker bare.

– På én måte stemmer jo antagelsen. For meg var Idas sykdom og død det verste jeg har vært igjennom. Men jeg vil at andre mennesker, nære eller fjerne, også skal ha lov til å føle at deres personlige tap er like mye verdt som mitt. At de skal kunne dele sin sorg med meg, uten å måtte svelge tungen og tenke at «uff, hun har jo opplevd noe som er så mye verre».

– Du har altså lyst å legge det hele bak deg, og gå videre?

Idas mor sperrer opp øynene. Bestyrtet.

– Nei! Tvert om! I 19 år hadde jeg en datter som var sterk, flott, humoristisk – som helt til siste slutt nektet å være bare «syke-Ida». Hvordan skulle jeg kunne legge henne bak meg? Og alt jeg har lært av denne perioden – skulle jeg legge det bak meg også? Alle de fine stundene? All kjærligheten folk har vist meg? Nei. Jeg tror ikke det går an. Ida er *med* meg, ikke bak meg! Det betyr ikke at jeg lever i evig sorg – tvert om. Livet har fremdeles mye å by på, nå som før. Og Ida er med, nå som alltid før.

gerd-elin.sandve@hm-media.no

▲ **DATTER:** Ida Corwin var en sterk ung dame, som bestemt nektet merkelappen «syke-Ida». Bildet er tatt i påsken 2002, midt mellom to tunge sykdomsperioder. (Foto: Privat)

▲ **MOR:** Gunnhild Corwins (58) yngste datter døde av kreft. I boken «Idas dans» forteller Gunnhild om sorg og fortvilelse, men også om glede, varme og mot.